

ת"פ (ראשון לציון) 44917-06-23 - מדינת ישראל נ' מאיר וייגמן

ת"פ (ראשון-לציון) 44917-06-23 - מדינת ישראל נ' מאיר וייגמן/שלוש ראשון-לציון

ת"פ (ראשון-לציון) 44917-06-23

מדינת ישראל

נגד

מאיר וייגמן

בית משפט השלום בראשון-לציון

[24.11.2024]

כבוד השופטת הבכירה טל אוסטפלד נאוי

החלטה

לפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום שהוגש כנגדו, בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ");

כתב האישום

1. ביום 19.6.23 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. ביום 21.4.24 תוקן כתב האישום והוספה עבירת ניסיון איומים, עבירה לפי סעיף 192 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

3. ביום 19.9.24 תוקן פעם נוספת כתב האישום ונוספו עדי תביעה.

4. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים, החזיק הנאשם בחשבון ביישומון "פייסבוק" תחת הכותרת "מאיר וייגמן" (להלן: "חשבון הפייסבוק").

5. ביום 5.5.22 בשעה 21:28 פרסם הנאשם בחשבון הפייסבוק פרסום, בו התייחס לחבר הכנסת (כתוארו אז) איתמר בן גביר (להלן: "ח"כ בן גביר") בו איים כי "בן גביר רצוי מאוד שתיזהר כפשיסט משיחי כמוך בסכנה שבבית ותשתוק... חבל שיקרא משהו לא טוב" [הטעויות במקור].

6. בהמשך, ביום 17.8.22 בשעה 08:02 או בסמוך לכך, פרסם הנאשם פרסום נוסף בחשבון הפייסבוק בו שב והתייחס לח"כ בן גביר, כך: "בישראל.. הקם להורגה השקם להורגו.. בן גביר אתה רוצה לגרש אותי.. לכן כדאי שיסתכל אחורה כל דקה.. כי אני אגרש אותך..." [הטעויות במקור].

7. באותן הנסיבות בשעה 17:55 או בסמוך לכך, פרסם אחר, שזהותו ידועה למאשימה, פרסום בחשבון הפייסבוק השייך לו כי "הייתי בשירות סדיר 3 שנים ועוד 21 שנות מילואים. עכשיו איתמר בן גביר שלא שירת בצה"ל יום, מאיים לגרש אנשים כמוני".
- בתגובה לאמור, הגיב הנאשם וכתב: "זה בדיוק העניין.. לכן איש כמו איתמר בן גביר אסור שייצא מביתו כי אם ייצא יידע טוב טוב שהוא מיועד לסוף לא טוב. כי הוא רוצה להיבחר כדאי להרוג אותי.. לכן הוא חייב שהוא ייפגע לפני.. הוא מאיים על חלק גדול מאזרחי ישראל... ולכן ידע שהחלק הזה לא ייתן לאיש לחיות" [הטעויות במקור].
8. למחרת, ביום 18.8.22, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, פרסם הנאשם פרסום בחשבון הפייסבוק במסגרתו כתב "כאשר פשיסט כהניסט מאיים על אזרחי ישראל שתרמה לתקומת המדינה, המאיים חייב לדעת שהוא עצמו מאיים וכדאי שיביט אחורה כל הזמן".
9. עובר ליום 19.8.22 הובאו לידיעת הגב' נילי קדוש אשר מילאה אותה העת את תפקיד ראש לשכתו של ח"כ בן גביר, הפוסטים המצוינים לעיל. הגב' קדוש עיינה בהם והעבירה את הטיפול בנושא לגופים הרלוונטיים ולמשטרה.
10. במעשיו המתוארים לעיל, נטען באישום, כי הנאשם איים על הגב' נילי קדוש בפגיעה בח"כ בן גביר וכן ניסה לאיים על ח"כ בן גביר. הבקשה שלפני
11. בבקשה, ציינה ההגנה ארבעה טעמים לביטולו של האישום: אכיפה בררנית, פגם בהליך נוכח תיקון כתב האישום, פגם בהגשת כתב האישום ע"י התביעה המשטרתית, לבסוף טענה כי עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה.
12. לטענת ההגנה, סירוב התביעה להפנות את ההליך, להליך חלופי ביחידת הסדר מותנה מהווה אכיפה בררנית, שעה שהנאשם עומד בכל התנאים הטכניים הנדרשים לכך, ונוכח הליכים אחרים דומים, אף חמורים יותר, אשר הועברו להליך שכזה.
- ההגנה הדגישה, כי רף הענישה הנהוג בעבירת איומים אף הוא תומך בעריכת הסדרים.
13. בנסיבות אלה, סמכות האכיפה הנתונה למאשימה הופעלה כלפי הנאשם באופן מחמיר ומפלה מאחרים, ללא נימוק מוצדק.
14. עוד טענה ההגנה כי תיקון כתב האישום נעשה בחלוף כ-10 חודשים מיום הגשת האישום המקורי. זאת, על אף שהמאשימה בחנה את התיק קודם לכן, הן במסגרת בקשה שהוגשה לעיכוב הליכים והן במסגרת שיח שניהלו הצדדים מחוץ לאולם בית המשפט. על כן, המועד בו תוקן כתב האישום מצביע על פגם בהתנהלות התביעה.
15. עוד טענה ההגנה כי המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום, מעלים מסכת עובדתית אחת, כך שלא ניתן לפצל ולקבוע עבירות נפרדות.
16. ההגנה אף הוסיפה וביקשה כי בית המשפט יורה למאשימה, במסגרת סעיף 108 לחסד"פ, את המידע באשר להעמדה לדין בגין עבירות איומים וניסיון איומים המיוחסות מכוח אותן אמירות, שנמענן הוא אותו אדם.
17. נוסף על כך, ההגנה טענה כי ח"כ בן גביר, כיום- השר בן גביר, הוא השר הממונה על המשטרה. כפיפות התביעה לשר בן גביר, מעוררת קושי של ממש עד כדי ניגוד עניינים, המקים את הפסול.
18. לבסוף נטען כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה, שעה שהאיום לא נקלט על ידי המאויים, האיומים אינם מכוונים כלפי הגב' נילי קדוש ולא היא שקלטה אותם, אלא אלה הובאו לידיעתה.
- על כן, טוענת ההגנה, מאחר והאיום לא נקלט על ידי המאויים עצמו, עובדות כתב האישום הנוגעות לעבירת האיומים אינן מגבשות עבירה.
- תגובת המאשימה
19. ראשית ציינה המאשימה, כי ככלל איומים המופנים כלפי אישי ציבור, מטופלים ביחידות התביעה הפלילית בשל החומרה הטמונה במעשים אלה ואין להקל ראש באיומים הנכתבים ברשתות החברתיות, נוכח פוטנציאל התססת הציבור.
20. המאשימה הדגישה את שיקול דעתה הנרחב- להציע או לשלול קיומו של הסדר מותנה, וטענה כי נסיבות הליך זה חמורות מהמקרים שהציגה ההגנה, כאשר הן רומזות לפגיעה בחייו של ח"כ בן גביר ובוצעו במספר הזדמנויות. על כן, לשיטתה, יש לטפל בהליך זה במישור הפלילי.
21. המאשימה הוסיפה והפנתה לזכותה בהתאם לסעיף 91 לחסד"פ, לתקן את כתב האישום, משטרם נמסר מענה לאישום.
22. המאשימה טענה כי כוונת הנאשם הייתה לאיים על חבר הכנסת, כאשר בפועל איומים אלה לא הגיעו לפתחו אלא למי מטעמו, ולכן עומדת על כך שיש טעם בהגשת כתב איום בגין שתי העבירות: ניסיון לאיים על ח"כ בן גביר ואיום על הגב' נילי קדוש.

23. באשר לעתירת ההגנה לקבל נתונים מכוח סעיף 108 לחסד"פ, יוזכר כי השימוש בנתונים סטטיסטיים צריך להישמר לאותם מקרים בהם מדובר בהגשת כתב אישום בעבירה שבאופן רגיל אינה נאכפת. ככל שאין בידי ההגנה הטוענת לאכיפה בררנית בהקשר זה, ולו ראשית ראייה לכך, אין לקבל את הבקשה.
24. המאשימה הבהירה כי התלונה, מושא האישום, הוגשה ביום 19.8.22 באמצעות מערכת התלונות המקוונת, מיד עם קבלתה החלה היחידה החוקרת בפעולות חקירה וכבר באותו יום נחקר הנאשם והודה בכתיבת כלל הפוסטים המיוחסים לו. נוכח האמור, ברי כי תיק זה טופל ככל התיקים.
25. המאשימה הדגישה כי מדיניות ההעמדה לדין אינה באחריותו של השר לביטחון לאומי והוא אינו מתערב בשיקולי ההעמדה לדין. כך, ששאלת העמדת נאשם לדין היא פררוגטיבה של יחידת התביעות המשטרית הפועלת באופן מקצועי, כגוף נפרד ועצמאי.
26. לבסוף ציינה המאשימה כי העובדות המתוארות בכתב האישום מהוות עבירה, אף אם עבירת האיומים לא נקלטה על ידי המאיומים בעצמו. לעניין זה הפנתה לכתבי האישום הרבים בהם מתוארים איומים המופנים כלפי שוטרים בעוד תוכן האיומים ממוען לאחר.
27. נוכח כל האמור לעיל, מבקשת המאשימה לדחות את הבקשה.
- דין
28. סעיף 149(10) לחסד"פ קובע כי ניתן לבטל כתב אישום, מקום בו הגשתו או ניהול ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. ראו בעניין זה את ע"פ 4855/02 מ"י נ' בורוביץ' (31.3.05), בפסקה 21 (להלן: "עניין בורוביץ'"):
- "עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של ההליך הפלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרת החלטה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים בהליך".
29. בעניין בורוביץ', התווה בית המשפט העליון את השלבים לפיהם יש לפעול בבחינת טענת הגנה מן הצדק וכך נקבע:
- "שאלת החלטה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים: בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים...תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו...בשלב השלישי משוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום" (הדגשות אינן במקור ט.א.).

30. דהיינו, בשלב הראשון על ביהמ"ש לבחון את עוצמת הפגמים, בשלב השני האם יש בפגמים הנ"ל משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות ובשלב השלישי, יש לבחון האם ניתן לרפא את הפגם בדרך מתונה מביטולו של כתב האישום. כאן, אציין כי "ביטול כתב האישום מן הטעם של הגנה מן הצדק הנו צעד קיצוני הנעשה רק במקרים בהם ישנה פגיעה חמורה בתחושת הצדק וההגינות" (רע"פ 9320/10 נתנאלי נ' מ"י (24.1.11)).
- השלב הראשון - בחינת קיומו של פגם בהליך
בחינת קיומו של פגם בגין אי הפניית ההליך, ליחידת ההסדר המותנה
31. לטענת הנאשם, שעה שלא הפנתה המאשימה עניינו ליחידת ההסדר המותנה ולא הגישה אישום כנגד המתלונן, פעלה באופן בררני.
32. בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע (8.6.99) (להלן: "עניין זקין"), הוגדרה האכיפה הבררנית. וכך נקבע:
- "אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא".
33. עקרון השוויון הינו עקרון יסוד במשפט הדמוקרטי, ועל רשויות המדינה להקפיד לשמור על יחס שוויוני כלפי אזרחיה. מקום בו רשות שלטונית לא התנהלה באופן שוויוני והפרה את עקרונות היסוד של המשטר, עד כדי פגיעה בתחושת הצדק וההגינות, עומדת לאזרח טענת ההגנה מן הצדק.
34. עקרון השוויון חל גם בנוגע להחלטה על ההעמדה לדין, כך שלכאורה על רשויות התביעה מוטלת החובה להעמיד לדין כל אדם העובר עבירה. עם זאת, המחוקק העניק לתביעה שיקול דעת בעת בחינת ההעמדה לדין, כך שלמעשה הפגם בדמות האכיפה הבררנית הוא כזה הנובע מחוסר הסבירות בהפעלת שיקול הדעת של התביעה (ראה לעניין זה את ע"פ 6328/12 מ"י נ' פרץ (10.9.13)).
35. בע"פ 7659/15 הרוש נ' מ"י (20.4.16), עמד בית המשפט העליון בהרחבה על טיבה של טענת האכיפה הבררנית, ומנה את מכלול מאפייניה:

- "בהתאם לדוקטרינה, רשאי בית המשפט לבטל כתב אישום כאשר מדובר באכיפה בלתי שוויונית של הדין, העשויה לבוא לידי ביטוי, בין היתר, בהגשת כתב אישום נגד אחד ובהימנעות מהגשתו נגד אחר (או אחרים), באותן נסיבות ... ואולם, החלטת רשויות התביעה להעמיד לדין פלוני ולהימנע מהגשת כתב אישום נגד אלמוני, החשוד במעורבות באותה פרשה, אינה מלמדת, בהכרח, על קיומה של אכיפה בררנית. על הטוען לכך להראות כי ההבחנה בין החשודים המעורבים באותו אירוע מבוססת על שיקולים זרים, גישה שרירותית, מטרה פסולה, וכיוצא באלה... זאת ועוד. על המבקש לטעון לקיומה של אכיפה בררנית להציג תשתית עובדתית מבוססת, התומכת בטענתו זו, ואין מדובר בנטל פשוט ... גם אם הוכח קיומה של אכיפה בררנית, הרי שסעד קיצוני בדמות ביטול כתב האישום, שמור למקרים חריגים ביותר, בהם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים חריפים פחות, כגון תיקון כתב האישום, או הקלה במידת העונש.."
36. פועל יוצא הוא כי בשלב הראשון, כדי להוכיח הפליה פסולה בהעמדה לדין, על הנאשם להצביע על אחרים שלא הועמדו לדין, הדומים לו בנסיבותיהם ושנתונים שווים לו באופן המצדיק התייחסות דומה. בשלב השני, עליו להראות כי מדובר באכיפה בררנית פסולה המבוססת על שיקולים זרים, גישה שרירותית ומטרה פסולה.
37. לצורך קבלת הטענה לאכיפה בררנית גופה, נדרש הנאשם לסתור את חזקת התקינות המינהלית. כפי שנקבע בעניין ג'ולאני: "לטענה של אכיפה בררנית יש להניח תשתית עובדתית מבוססת" (ע"מ 1786/12 ג'ולאני נ' מ"י (20.11.13) (בפסקה 23)).
38. על הנאשם הנטל להוכיח כי בוצעה הבחנה לא ראויה בינו לבין אחרים שנתונים שווים. יוער כי אין חובה להוכיח מניע פסול ולעיתים די בהוכחת עצם קיומה של ההפליה, דוגמת חריגה ממדיניות אכיפה מוצהרת, בשים לב לכך ש"אין די בהעלאת סימני שאלה. מי שטוען לאכיפה בררנית צריך לבסס טענתו...בהיעדר תימוכין נוספים, אין בכוחו של סימן שאלה זה כדי לסדוק את חזקת החוקיות" (ע"פ 8551/11 סלכני נ' מ"י (12.8.12) (פסקאות 21-22)).
39. הנה כי כן, החלטת רשות התביעה שלא להציע לחשוד הסדר מותנה ולהעמידו לדין היא אמנם החלטה החשופה לביקורת שיפוטית, אך לשם ביסוס טענת האכיפה הבררנית, על הנאשם מוטל הנטל להוכיח כי בוצעה הבחנה לא ראויה בינו לבין אחרים- שווים לו.
- מן הכלל אל הפרט
40. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין טענה זו להידחות, וזאת מצבר הטעמים הבאים:
41. ראשית, הפניית עניין ליחידת ההסדר המותנה אינה זכות המוקנית לחשוד, ובענייננו למבקש, ועניין זה מסור לשיקול דעת התביעה.
42. בסעיף 67א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, נקבע:
- "ראה תובע כי קיימות ראיות מספיקות לאישום בעבירה, רשאי הוא, על אף האמור בסעיף 62א(א), שלא להעמיד חשוד לדין, ולהציע לו הסדר (בסימן זה - הסדר), אם ראה כי מילוי תנאי ההסדר יענה על העניין לציבור, בנסיבות המקרה". (הדגשות אינן במקור ט.א.).
43. ודוק' רשאי-שאינו חייב להפנות את ההליך לאפיק הסדר מותנה.
- היינו, העובדה כי המאשימה לא פנתה לקיום הליך הסדר מותנה, אינה מהווה בפני עצמה עילה לבחינת שיקול דעתה ולהתערבות בית המשפט.

44. שנית, בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה מספר 4.3042 בדבר הפעלת תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי, הוטו השיקולים שעל התביעה לשקול בעת בחינת החלטת מנגנון ה"הסדר מותנה".
- בין היתר, על התובע לבחון את נסיבותיו האישיות של החשוד, נסיבות ביצוע העבירה, תוצאת העבירה והתנהלות החשוד לאחר ביצוע העבירה, לרבות שיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק, ההודאה ונטילת אחריות, חרטה ומאמציו לחזרה למוטב או לתיקון תוצאות העבירה. עוד, על התובע לשקול נסיבות מקלות אחרות.
45. כעולה מההנחיות עצמן, העדר עבר פלילי וקיומן של נסיבות המצדיקות הפניה ליחידת ההסדר המותנה אינם מחייבים הפניה ליחידת ההסדר המותנה, אלא אם ראה תובע כי האינטרס הציבורי מאפשר את סגירת התיק בהסדר מותנה.
46. בענייננו, המאשימה הבהירה בתשובתה לבקשה כי הבסיס להחלטתה להגשת כתב אישום הוא נסיבות ביצוע העבירה, עת מדובר בעבירת איומים כלפי איש ציבור, שיש בכוחה להתסיס את הציבור, אשר נעברה במספר הזדמנויות וכוללת איומים בוטים בפגיעה בחיי ח"כ בן גביר.
- על כן, המאשימה סבורה כי נסיבות ביצוע העבירה מטות את הכף מבחינת האינטרס הציבורי להגשת כתב אישום.
47. נוכח האמור, לא ניתן לקבוע כי החלטת המאשימה להגיש כתב אישום בנסיבות האמורות, עולה כדי חוסר סבירות בהפעלת שיקול דעתה. המאשימה שקלה שיקוליה והחליטה כי באיזון בין האינטרס הציבורי לנסיבותיו האישיות של הנאשם, יש להעדיף את האינטרס הציבורי.
48. יתר על כן, לא מצאתי כי עמדת המאשימה חריגה ונטולת בסיס, כאשר עניינים רבים מן הסוג האמור נשמעים תדיר בפני בתי המשפט.
49. שלישית, לאחר שבחנתי את המקרים אליהם הפנתה ההגנה, לא מצאתי כי יש בהם לבסס את טענת האכיפה הבררנית. יובהר כי אין בהצגת מקרים רבים שהועברו ליחידת ההסדרים המותנים, לבדם, כדי לבסס את טענת האכיפה הבררנית. על ההגנה להוכיח כי המאשימה ביצעה הבחנה לא ראויה בין הנאשם לבין אחרים שנתונים שווים לו, כאשר כאמור לעיל, "אין די בהעלאת סימני שאלה".
50. יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בע"מ 7485/19 קשקוש נ' מ"י (6.7.20) ועל כן אציגם במלואם :
" אפילו היה המערער מוכיח כי לצד עשרות התיקים בהם הוגש כתב אישום בגין מעשה מגונה בפומבי, קיימים עוד עשרות תיקים בהם לא הוגש כתב אישום, או שהתיק הסתיים בהסדר מותנה, לא היה בכך כדי לקדם את טענתו לאכיפה בררנית. אסביר.

כל תיק פלילי הוא בגדר "תפירה ידנית" שלוקחת בחשבון את השילוש הבא: העבירה ונסיבותיה - העושה - ונפגע העבירה. שקלול הנתונים בכל תיק ותיק מחייב בחינה פרטנית תוך התחשבות במגוון של שיקולים - במישור הראייתי, במישור של האינטרס הציבורי ובמישור של נפגעי העבירה.

לכן, כל ניסיון להכניס לתבנית אחת את כל המקרים של מעשה מגונה בפומבי לא יצלח. אם ניקח לדוגמה את הרכיב של נפגע העבירה, הרי שיש לבחון את הנזק שנגרם לנפגע העבירה, את גילו של נפגע העבירה, את הסכמתו או אי הסכמתו להסדר עם הנאשם, את נכונותו ואת יכולתו למסור עדות בבית המשפט וכיוצא באלה. אם ניקח לדוגמה את הרכיב של עושה העבירה, הרי שיש לבחון את גילו, עברו הפלילי, מסוכנותו, נטילת אחריות מצדו, נסיבותיו האישיות והמשפחתיות וכיוצא באלה. הדברים נכונים לגבי מרבית העבירות, ולכן, העובדה שהתביעה הפעילה את שיקול דעתה במקרה של ראובן באופן שונה מהמקרה של שמעון, אין משמעה שרירות, אלא הפעלת שיקול דעת על רקע כלל הנתונים בתיק מסוים." (הדגשות אינן במקור ט.א.).

51. כאמור, המאשימה בחנה את מכלול הנתונים והשיקולים, ומצאה כי בנסיבות עניין זה, ובשים לב לטיב האיומים ואופן פרסומם וכן נוכח העובדה כי האיומים נאמרו במספר הזדמנויות, לא ניתן להעביר עניין זה ליחידת ההסדרים המותנים.

52. בנסיבות אלה, על אף הצגת מקרים אחרים, ההגנה לא עמדה בנטל המוטל עליו להוכיח כי בוצעה הבחנה לא ראויה בין הנאשם לאחרים - שווים לו, ולא הוכח כי המאשימה פעלה בשרירות, אלא פעלה במסגרת שיקול דעתה.

53. על כן, טענת ההגנה לפגם בהליך בגין אי הפניית עניינו של הנאשם ליחידת הסדר מונה, נדחתה. בחינת קיומו של פגם בהליך בגין תיקון כתב האישום בטרם מענה

54. טענת ההגנה לפיה העובדה כי כתב האישום תוקן בטרם מענה מהווה פגם בהליך, אינה עולה בקנה אחד עם סעיף 91 לחסד"פ הקובע כהאי לישנא:

"91. תובע רשאי, בכל עת עד לתחילת המשפט, לתקן כתב אישום, להוסיף עליו ולגרוע ממנו, במסירת הודעה לבית המשפט המפרטת את השינוי; בית המשפט ימציא העתק מן ההודעה לנאשם".

55. איני רואה בתיקונו של כתב האישום בטרם מענה, פגם בהליך. זאת, על אף והתיקון נעשה לאחר ישיבות משא ומתן בין הצדדים, שכן התיקון נבע ממסכת העובדות הקיימות ולא בעקבות מידע חדש שקיבלה התביעה במהלך הפגישות בין הצדדים.

נוסח התיקון עצמו

56. אזכיר כי כתב האישום מייחס לנאשם עבירת איומים כלפי ראש לשכת ח"כ בן גביר, וכן עבירת ניסיון איומים כלפי ח"כ בן גביר עצמו.
57. לטענת ההגנה, המעשים המיוחסים לנאשם מהווים מסכת עובדתית אחת, שכן מדובר ב"פוסטים" בעלי אופי ותוכן דומה, כך שלא ניתן לומר כי כל אחד מהם מקים פגיעה באינטרס מוגן עצמאי. לטענת ההגנה, תיקון כתב האישום וייחוס עבירה נוספת הנובעת מאותו מעשה ואשר מהווה נגזרת ל"עבירה המושלמת", מהווים פגם.
- מנגד טוענת המאשימה כי כוונת הנאשם הייתה לאיים על ח"כ בן גביר כאשר בפועל, איומים אלו הגיעו למי מטעמו, ועל כן יש מקום להגיש את כתב האישום בגין שתי העבירות.
58. אין בידי לקבל את עמדת ההגנה. אנמק להלן:
- א. ראשית, אכן, ראוי היה כי המאשימה תציג לפני הנאשם את סעיף העבירה המבטא בצורה נאותה את מהות המעשה, ואולם ראשית היא "לבחור את הסעיף המחמיר ביותר עם הנאשם. אם יש לתובעים ספקות כלשהם לגבי האפשרות להוכיח את כל האלמנטים של עבירה זו, ניתן לצרף אישום נוסף או אלטרנטיבי, ודבר זה גם מוצדק, אם הוא נחוץ כדי להאיר היבט מיוחד של הפרשה" (ר' בש"פ 5284/91 דוד לויאן נ' מ"י מו(1) 156).
- ב. שנית, בהתאם לסעיף 28 הנחית פרקליט המדינה מס' 3.1 בעניין הכנה וניסוח כתב אישום מורה:
- "ככלל, בעת ניסוח כתב אישום יש להימנע מלייחס כמה סעיפי חיקוק בגין מעשה אחד. יחד עם זאת, אם סעיף האישום ה"עיקרי" אינו כולל ערכים מוגנים נוספים הבאים לידי ביטוי בסעיפי חיקוק נוספים, ראוי לייחס גם אותם לנאשם ובלבד שמדובר לדעת התובע בעבירות משמעותיות נוספות ולא בעבירות נוספות שהן שוליות לעבירה העיקרית. כך למשל, לעבירת רצח נכון להוסיף אישומים בעבירות של נשיאת נשק שלא כדין, לפי סעיף 144 לחוק העונשין אך אין מקום להוסיף עבירה של שימוש בנשק שלא כדין. בדומה, כאשר "נהיגה רשלנית" או ב"חוסר זהירות", הביאה לתוצאה קטלנית ובשלה הועמד הנאשם לדין בעבירת גרימת מוות ברשלנות, לא תיכלל בנפרד עבירה של "נהיגה רשלנית" 17 או "נהיגה בחוסר זהירות. (הדגשות אינן במקור ט.א.).
- בענייננו אין המדובר בעבירת לוואי או עבירה שולית לעבירה העיקרית, כדוגמת עבירת החזקת הנשק לעבירת הרצח, או עבירת מרמה כללית ועבירות מס ספציפיות, או אז ככלל עדיף להעמיד לדין לפי החיקוק הספציפי (ר' סעיף 32 להנחיה 3.1 הנ"ל).
- אף אין המדובר בעבירה עמומה כדוגמת עבירה של "התנהגות פסולה במקום ציבורי" אשר אינה כוללת תיאור עובדתי ברור ומובהק, אליה יש לצקת תוכן בהתאם לנסיבות ועל כן יש לעשות זאת בזהירות המתבקשת (ר' והשווה את ת"פ (ת"א) 64272-07-22 מ"י נ' דוד (12.8.24)).

מדובר בשתי עבירות, אשר הערכים עליהן הן מגינות, אינם זהים באופן מוחלט. בעבירת האיומים על ראש הלשכה מדובר בערכים מוגנים שעניינם זכות האדם לכבוד, לשלמות הגוף, לתחושת ביטחון ושלמות הנפש. ואילו בעבירת ניסיון האיומים על ח"כ בשל פועלו המדיני, קיים אינטרס נוסף של הגנה על ציבור בוחריו של חבר הכנסת, משהאיומים עשויים להרתיעו מלייצג נאמנה את בוחריו, ויש בכך כדי לפגוע בשיטת הממשל הדמוקרטי כשלעצמה. על כן, מקום בו מדובר בשתי עבירות שונות, המגינות על אינטרסים שונים, קיים הצדק לצין את שתיהן בכתה האישום, הצדקה העולה אף במסגרת הנחיה 3.1 של פרקליט המדינה.

59. סיכומו של דבר, משהמאשימה רשאית להעמיד לדין בגין שני סעיפי עבירה, ובמקרה הנדון, בהתאם לפסיקה, כאשר אף נמצאת לכך הצדקה משיש בכך להאיר היבט מיוחד ומשקיימת אף הצדקה במסגרת הנחיה 3.1 של פרקליט המדינה, הרי שיש לדחות את טענת ההגנה לפיה קיים פגם בתיקונו של כתב האישום תוקן והוספת סעיף עבירת ניסיון האיומים.

קבלת נתונים בדבר העמדה לדין

60. מצאתי לדחות אף את טענת הגנה לקבלת נתונים בדבר העמדה לדין.

61. בבג"ץ 4922/19 נוה נ' מ"י (9.12.19) נקבע כי:

"בהליך הפלילי, לא די לנאשם להגות את מילת הקסם "אכיפה בררנית" על מנת לפתוח את פתח מערת המידע. דווקא נוכח הנפקות של קבלת טענה לאכיפה בררנית, עד כדי אפשרות לביטול כתב האישום, נדרש בית המשפט "לסנן" טענות אלה גם בשלב הגילוי, שאם לא כן, אין לדבר סוף. ודוק: לצורך קבלת הטענה לאכיפה בררנית גופה, נדרש הנאשם לסתור את חזקת התקינות המינהלית. ... "לטענה של אכיפה בררנית יש להניח תשתית עובדתית מבוססת... על הטוען לאכיפה בררנית לעבור מספר משוכות ש"הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל..מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין" ובהמשך הודגש כי "הנטל הראשוני לצורך קבלת מידע ומסמכים לשם העלאת טענה לאכיפה בררנית מוטל על הנאשם".

62. ההגנה לא הציגה כל ראיה או מידע שיש בהם כדי לסתור את חזקת התקינות המנהלית של המאשימה, ולא הניחה תשתית עובדתית מבוססת לפיה הגשת כתב האישום נגד הנאשם מהווה אכיפה בררנית.

יתרה מכך, לא הוצגה תשתית ראייתית ראשונית המצדיקה חיובה של המאשימה בהעברת המידע המבוקש להגנה. בנסיבות אלו, נדחת בקשת ההגנה לקבלת נתונים סטטיסטיים בדבר העמדה לדין.

בחירת קיום פגם בהליך - הגשת כתב האישום על ידי יחידת התביעות המשטרית

63. כעולה מתגובת המאשימה, מדובר בסוג עבירות המטופלות כדבר שבשגרה על ידי יחידות התביעה הפלילית ומצוי בגדרי סמכותה. היחידה החוקרת החלה את הטיפול בהליך עם הגשת התלונה המקוונת, והנאשם אף הודה בכתבת כלל הפוסטים שיוחסו לו.

64. משלא נמצא כרסום בחזקת התקינות המנהלית של התביעה, אני דוחה את הטענה לפיה קיים פגם בהליך, הנובע מהיות המאשימה, יחידת תביעות משטרית.

65. לאור האמור, ההגנה לא הצליחה להראות כי המאשימה פעלה בניגוד לשיקולי הצדק וההגינות ועל כן אני דוחה את עתירת ההגנה לביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק.

לבסוף אפנה לבחון את טענת ההגנה לפיה כתב האישום לא מגלה עבירה

66. בהתאם לסעיף 149(4) לחסד"פ, מקום בו יוכחו עובדות כתב האישום במלואן, ועדיין לא יהיה בכך כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו, או בעבירה אחרת מאותו סוג, יש להורות על ביטול האישום (ר' ע"פ 2685/17 מ"י נ' שלמה נסים (26.9.17) בפסקה 8).

67. כלומר, על עובדות כתב האישום לשקף את כל מרכיבי העבירה, הן את היסוד העובדתי והן הנפשי. בעבירת האיומים, בה עסקינן, מדובר ביסוד נפשי של מודעות ו"בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו".

68. על כתב האישום להבהיר כיצד בוצע האיום, זהות המאיים, מושא האיום, תוכן האיום הכולל פגיעה שלא כדין וכל זאת "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו".

69. על מנת לעמוד על קיום יסודות העבירה אפנה לרע"פ 2038/04 לם נ' מ"י (4.1.06) שם נקבע כך:

"כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "...אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" ... יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק

מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי"

70. בענייננו, מדובר באיומים בוטים הכוללים פגיעה בחייו של אדם והמטילים אימה.

71. באשר לטענה כי האיומים לא נקלטו באוזנו של המאיים אזכיר כי בית המשפט העליון קבע בפס"ד לם הנ"ל כי:

"ברור למדי כי אם במקרה מסוים תתקיים "זיקת עניין" בין המאויים לבין מושא האמירה, יהא בכך כדי לתמוך במסקנה שהאמירה באותו מקרה עולה כדי איום פלילי אסור כלפי המאויים, וככל שזיקה זו תהא הדוקה יותר, יהא משקלה רב יותר לצורך הערכת תוכן האיום. זאת ועוד, ככל שזיקת העניין בנסיבות המקרה תהא הדוקה יותר, יהיה בכך כדי לתמוך במסקנה כי המאיים אמנם התכוון להפחיד את המאויים מבחינת היסוד הנפשי הנדרש בעבירה... עם זאת.. בהחלט ייתכנו מקרים שבהם אדם שומע איום על אחר שאין לו כל קרבה או זיקה אישית אליו, ואף על פי כן יהיה באותם דברים משום הטלת איום עליו... ניתן אפוא לקבוע כי ככל שהאמירה תהא חמורה ופוגענית יותר מבחינת תוכנה, כך יהיה ברור יותר כי מעצם טיבה ואופייה היא איום כלפי קולט האמירה. לפיכך אמירה עלולה לעלות כדי איום גם בהיעדר כל זיקה בין המאויים שקלט את האמירה לבין מושא האמירה, וזאת בעיקר בשל מהותה וחומרתה של האמירה".

72. בענייננו, האיומים הועברו לראש לשכתו של ח"כ בן גביר ונקלטו בחושיה ברגע שהועברו לעיונה. משקיימת זיקת עניין בינה לבין ח"כ בן גביר, בהיותה ראש לשכתו, הרי שמדובר באיומים כלפיה. יתר על כן, תוכן האיומים כולל בפגיעה בחייו של ח"כ בן גביר, כך שמדובר באיומים חמורים, ולכן גם אם לא הייתה מתקיימת "זיקת עניין", מהותם וחומרתם של האמירות עולות כדי איומים.

73. הנה כי כן, נמצא כי מתקיים היסוד העובדתי לעבירת האיומים, כאשר כעולה מכתב האישום, האיומים נקלטו על ידי הגב' נילי קדוש, היא המאוימת, היא ראש לשכתו של מר בן גביר.

74. באשר ליסוד הנפשי, אציין כי מדובר ביסוד הכולל מטרה וחלה "הלכת הצפיות" לפיה בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד, או להקניט את קולט האיום - הוא המאויים - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה (ר' עניין לם בס' 40 לפסק הדין).

75. ברי כי הנאשם יכול היה לצפות כי האימרות החמורות והפוגעניות אותן כתב, עלולות להפחיד את המאויים.

76. מכל האמור לעיל עולה כי, בהתאם להלכת לם, מתקיימים כל מרכיבי עבירת האיומים, ועל כן עובדות כתב

האישום הנוגעות לעבירת האיומים כלפי הגב' נילי קדוש, מגבשות את יסודות העבירה (ר' גם ת"פ (ת"א)

46375-11-11 מ"י נ' בר (8.6.14) בסעיף 12).

סוף דבר

77. נוכח כל האמור לעיל ובשים לב לכך שלא קיים כל פגם בהליך וההגנה לא עמדה בהוכחת השלב הראשון כך שלא נמצא כל פגם בהליך, אני דוחה את טענת ההגנה לביטול כתב האישום מטעם הגנה מן הצדק.

78. כמו כן, משנמצא כי עובדות כתב האישום מגבשות עבירה, אני דוחה את טענת ההגנה לביטול כתב האישום מכוח סעיף 149(4) לחסד"פ.

79. הצדדים יתייצבו לדיון הקראה ביום 30.12.24 בשעה 12:00.

חובת התייצבות לנאשם.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תשפ"ה, 24 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.